

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Денисенко Борис Миколайович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними):

– положення пункту 2 частини першої статті 389 Цивільного процесуального кодексу України від 18 березня 2004 року № 1618–VI (далі – ЦПК України), згідно з яким *учасники справи, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити у касаційному порядку ухвали суду першої інстанції, вказані у пунктах 3, 6, 7, 15, 16, 22, 23, 27, 28, 30, 32 частини першої статті 353 цього Кодексу, після їх перегляду в апеляційному порядку* – з огляду на те, що передбачений цією нормою перелік ухвал суду першої інстанції не включає в себе ухвали про визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню;

– окреме положення частини другої статті 432 ЦПК України, відповідно до якого *„суд визнає виконавчий документ таким, що не підлягає виконанню повністю або частково ... якщо обов'язок боржника відсутній повністю чи частково у зв'язку з його припиненням, ... або з інших причин“*.

На думку автора клопотання, встановлені пунктом 2 частини першої статті 389 ЦПК України обмеження, які унеможливлюють касаційне оскарження ухвал суду першої інстанції про визнання виконавчого листа таким, що не підлягає виконанню, суперечать вимогам частини другої статті 3, частини першої статті 8, частин першої та другої статті 55, пунктів 1, 8 частини другої статті 129 Конституції України, а оспорюване ним окреме положення частини другої статті 432 ЦПК України не відповідає приписам частини другої статті 3, частини першої статті 8, частин першої та другої статті 55, пункту 9 частини другої статті 129, частини першої статті 129¹ Конституції України. Автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування судами оспорюваних положень було порушено його право на судовий захист, а також право на мирне володіння майном.